

Dansk
Armenier
mission

Juni 2024

TEMA
20 år blandt venner

Søndagsskolernes fremtid i Armenien

I april var fire af bestyrelsens medlemmer til møde med Hans Hellighed Katholikos Karekin II i Den Armensk Apostolske kirke i dennes hovedsæde i Etchmiadzin i Yerevan. Det blev et møde, hvor begge parter taknemmeligt kunne se tilbage på mange års frugtbar og godt samarbejde om søndagsskoler i Armenien. Det var også glædeligt at opleve, at Armeniermissionens medvirken heri nyder stor respekt. Dette ikke mindst grundet de resultater, der er opnået. Resultater, det dog ikke havde været muligt at opnå, hvis ikke Hans Hellighed og kirken i Armenien havde været så positive overfor projektet som tilfældet har været. Derfor mange grunde til broderlige omfavnelser og klap på skuldrene og ønske om Guds velsignelse over vores fælles virke for søndagsskolerne.

Det blev også et møde, hvor vi måtte præsentere hinanden for nogle alvorlige udfordringer i fremtiden. Vi måtte fortælle, at vi ser frem mod en noget dystre fremtid, når det handler om at samle penge ind til projektet, og sammenholdt med, at pengekassen er ved at løbe tør, så kan vi godt frygte, at fremtiden ikke er så lang mere, for det bliver sværere og sværere at samle penge ind i Danmark. Der gives ikke så meget til sagen i dag som tidligere.

Katholikos kunne præsentere os for deres udfordring: Regeringen har besluttet at tage kirke- og kristendomsundervisning ud af skolerne undervisningsplan. Dermed vil børn i Armenien ikke længere blive undervist i bibelhistorier, og heller ikke i kirkehistorie, hvilket

for armenierne også er meget tæt kædet sammen med deres kulturhistorie. Den beslutning kan få fatale konsekvenser for det armenske folks selvforståelse og kristenforståelse.

Katholikos har derfor besluttet, at alle sogne i Armenien skal have en søndagsskole. Det er en opgave, kirken skal løse. Heri ser Katholikos DAM som en værdifuld samarbejdspartner i bestræbelserne på at få det ført ud i livet. DAMs pragmatik med måden at fortælle bibelhistorier for børn og få præstekonerne engageret og uddannet til at lede søndagsskolerne har nogle visioner, som kirken har brug for og kan bane vejen for fremtidens søndagsskoler.

Lige nu prøver vi begge at finde måder at gå nye veje på sammen. Vi skal i DAM finde muligheder for fortsat at kunne indsamle penge til projektet, for ellers går det ikke. Vi kan ikke gøre noget for sagen i Armenien uden kirkens medvirken, og Kirken vil rigtig gerne have et samarbejde med DAM, og sammen kan vi fortsat skabe nogle fantastiske søndagsskoler, hvor både børn og voksne møder Bibelens fortællinger; får gode fællesskaber; præstekoner bliver betydningsfulde i kirken og unge mennesker engageres i frivilligt kirkeligt arbejde. Det gavner ikke kun disse menneskers tro, det sætter også sit præg langt ud i bybilledet og gør kirken nærværende og vedkommende på en helt ny måde for armenierne.

Michael Thomsen

Gohar Gyujyan er 27 år. Hun var leder af søndagsskolen i Martakert i Nagorno-Karabagh. 14 dage efter flugten til Armenien begyndte hun at samle børnene igen.

Lykke og tab

Af Per Damgaard
Pedersen

Der er lykke i Gohars liv. Inden længen skal hun forloves med Grikor, en ung mand som har været feltpræst i Nagorno-Karabagh. Hun tager sin telefon frem og scroller i sine fotos.

- Ja! Her er vi. Se ham, se ham lige!

De er et smukt par. På fotoet står de foran en forårsbusk med gule blomster. Til september skal de giftes.

Lykken ligger foran. Gohar glæder sig til at gå ind i den. Samtidig er der tabet og sorgen. Som hun ikke kan gå ud af og lægge bag sig. Tabet følger med. Også ind i fremtiden.

- Hvad drømmer du om, spørger vi?

Vi sidder på balkonen til den lejlighed, hendes familie har fået lov at låne efter at de flygtede

fra Martakert, deres hjemby i Nagorno-Karabagh. Indenfor i lejligheden er der familieliv, alt ser normalt ud. Gohars far danser med sit 2-årige barnebarn, en lille pige i rød kjole med en elastik i håret, så der står en strik opad. Musikken er høj, og man kan høre hende juble og klappe i hænderne. Gohars mor er i gang ved komfuret. Det damper og dufter. Om lidt er der suppe og stegte svampe.

- Du er jo ung, Gohar, og så har man drømme, siger vi.

Hun bøjer hovedet. Et par tårer triller.

- Alle mine drømme er knyttet til Martakert. Det er jo der, mit liv hører til!

- Men, siger hun og visker en tåre væk fra kinden,

nu er jeg her, og så må jeg jo gøre drømmene til virkelighed her. Søndagsskolen er en af dem. Den er en drøm, og den er også virkelighed.

Vi møder børnene i søndagsskolen. Den holder til i krypten under Hellig kors kirke. Da vi kommer, er de i gang med en leg. De skiftes til

(fortsættes næste side)

Gohar Gyujuan

at få bind for øjnene og gå hen til væggen og tegne næse på en tegning af et ansigt. Legen passer til dagens tema: Gud har skabt vores krop, så den kan alt muligt. Og så har han pustet liv i os, ligesom Adam. Vi har fået os selv fra Gud! Så lad os passe godt på os selv og på de andre.

Jeg stiller mig i baggrunden. Præsten kommer. Han lister for ikke at forstyrre børnene. Jeg hvisker til ham:

- De leger jo! Som alle andre børn. Selv om de er flygtet for et halvt år siden. Hvor er det dog dejligt at se, at de kan lege.

- Ja, de leger, siger han, og slår ud med hænderne, men de smiler ikke. Prøv at se! De ler ikke, de smiler næsten ikke.

Præsten har ret. Nu ser jeg det.

Hvad bærer de her børn dog ikke med sig i sjælen! Gennem flere år har de set de voksnes frygt og uro. De ved hvordan en drone lyder. De ved hvordan det ser ud, når en granat har

ramt et hus. De husker en hovedkulds hastig flugt i biler og lastbiler i en lang kolonne ad uendelige landeveje over bjergene til Armenien. Deres legesteder, deres skole, deres kammerater, hvor er de? Deres seng. Spisebordet. Hønsene som de passede?

Tabt. Det er tabt alt sammen.

- Børnene trænger til at være sammen, siger Gohar. Sammen med hinanden. Vi prøver at samle dem, der kommer fra samme by i samme søndagsskole. Så de føler sig så meget hjemme som muligt. Det er besværligt, for her er de spredt og bor forskellige steder.

- Se, hvor de nyder at lege og tale med hinanden! Du kan godt høre, at de har en anden dialekt end Jerevan-armensk, ikke?

Det kan jeg godt. Jeg har bemærket, at de voksne jeg taler med, ofte gør sig umage med at vælge ord, som de tror jeg kender. Alligevel bruger de tit et ord eller to, jeg ikke forstår.

Gohar fortsætter.

- Når man leger, er man jo umiddelbar. Leg går i stykker, hvis man skal afbryde for at tænke over, hvad man skal sige. Børnene oplever frihed, når de er sammen med deres venner fra Nagorno-Karabagh. De kan bare åbne sig og snakke og lege.

Armenien har modtaget ca. 100.000 flygtninge fra Nagorno-Karabagh. Det er en stor opgave. På alle områder i samfundet har man arbejdet på højtryk for at finde boliger til dem, for at modtage børnene i skolerne, og finde arbejde til de voksne. De har måttet gøre samfundet større indadtil for at skabe rum til dem.

Det er en vanskelig proces. Flygtningene er i en underskudssituation på alle måder. Flere gange har jeg oplevet, midt i samtale og festligt samvær, at en af dem ligesom lukker sit ansigt og trækker sig ud af selskabet og ind i sig selv. Det er som går de ind i et mørke.

Søndagsskolebørn lytter til en bibelhistorie fortalt af Gohar

Samtidig er mange af dem, der altid har boet i selve Armenien også i en underskudssituation. De har svært ved at få pengene til at slå til – og så kommer de her flygtninge, som staten hjælper med både understøttelse og bolig! De har været til begravelser for unge mænd, der blev dræbt for at forsvare Nagorno-Karabagh - og nu skal de så tage sig af de her personer, som altså ikke gik i kamp, men flygtede da situationen spidsede til.

Følelsesmæssigt er det vanskeligt at have med at gøre.

Mens børnene leger, kommer Stella hen til Anna-Kathrine. Hun er bedstemor til en af drengene i søndagsskolen i Hellig Kors kirke. Hun sørger for, at de tager de rigtige busser derhen.

- Han har ikke lyst til at gå i sin skole mere. Forleden i en time stillede læreren et spørgsmål. Mit barnebarn var kvik til at svare, men han taler jo vores dialekt. Og så sagde de, at hvis han vil tale Nagorno-Karabagh-sprog, så skulle han ta' at gå hjem til Nagorno-Karabagh.

Man vrider sig ved sådan en ufølsomhed.

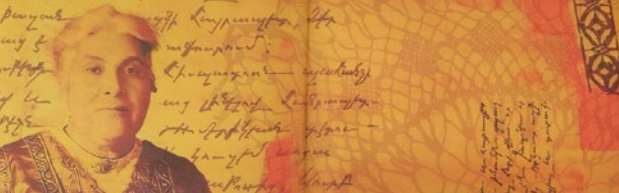
Situationen er vanskelig. ■

Bliv medlem

Når du bliver medlem af DAM tilkendegiver du din støtte til vores formål og arbejde. Du får mulighed for at abonnere på DAM-bladet, som udkommer 2 gange om året og nyhedsmails, som sendes 4 gange om året. Medlemmer er også med til at sikre, at DAMs givere kan få skattefradrag for deres økonomiske bidrag til arbejdet. Endelig får du med dine medlemsrettigheder mulighed for at deltage i den demokratiske proces i foreningen. Du kan blive medlem via DAMs hjemmeside: www.armenien.dk/medlem. Medlemskabet koster 100 kr. årligt.

Nyhedsbrev

Ønsker du at modtage nyhedsmails kan du kontakte *forretningsfører Walther Plauborg Hansen*, dam@teologi.dk, tlf. 86 16 63 00.

Tørklæde med Dianna Abgar som motiv

Tørklæde med Karen Jeppe som motiv

Stemningsbilleder fra en jubilæumsfest

– når fortid og nutid flyder sammen

Den 11. april 2024 fejrede Charitable Danish-Armenian Mission sit 20-års jubilæum i salen på Komitas Museum-Institute i Jerevan. Fra Dansk Armeniermission deltog fire bestyrelsesmedlemmer.

Af Anna-Kathrine Thunbo Pedersen

Den smukke koncertsal fyldes af snak og latter, mens gæsterne til aftenens jubilæumsfest trækker ind for at finde en plads. Arshavir Kapoudjian, direktør for CDAM, havde nøje instrueret os i, hvor vi hver især skulle sidde. I venstre side af salen sidder de gejstlige fra den armenske apostoliske kirke, ærkebiskopper og biskopper. Til højre sidder de danske gæster. Først den danske ambassadør i Armenien, Anne Toft Sørensen, så Dansk Armeniermissions formand, Michael Thomsen, så den anden præst i selskabet og tidligere missionær i Armenien, Per Damgaard Pedersen, så næstformanden, Ingrid Vanderbruggen Bjerre og så endelig de to øvrige tidligere missionærer i nyere tid, Mona Westh og jeg selv.

Bag os er stolerækkerne fyldt med præster og søndagsskolelærere. Der er mange kendte an-

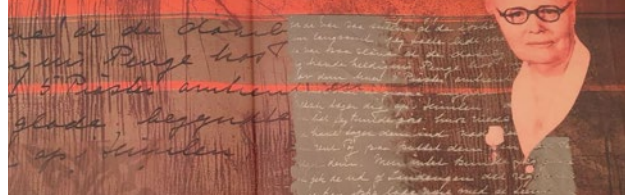
Gæsterne ved CDAMs 20-års jubilæumsfejring, Komitas Museum-Institute

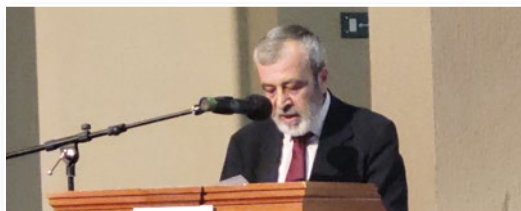
Den danske ambassadør i Armenien, Anne Toft Sørensen, modtog et tørklæde med den armenske ambassadør i Japan i 1920, Dianna Abgar, som motiv

Tørklæde med Karen Maria Petersen som motiv

Tørklæde med Maria Jacobsen som motiv

Arshavir Kapoudjian pegede på, at den dansk-armenske relation begyndte med danske kvinder, der viede deres liv til at tjene armenierne under folkedrabet.

siger imellem og jeg får glade smil og nik, når vi får øjenkontakt. For mit indre blik passerer samtaler og begivenheder revy fra de godt fem år jeg selv fik lov at være en del af søndagsskolearbejdet. Tænk at vi kan sidde her – 20 år efter det hele begyndte – og glæde os sammen! Egentlig skulle de forreste rækker have været fyldt med søndagsskolebørn, tænker jeg. Det er jo trods alt dem, det handler om. Så kunne vi andre have siddet nede bagved. Men det går ikke. I Armenien må vi modtage den plads, vi får, som en gave. Og det gør vi så – med glæde og taknemmelighed.

Aftenens program er festligt og smukt. Vi begynder med at synge Fadervor. Ærkebiskop Navasard bringer en hilsen fra Katolikossen, Karekin II. Biskop Mkrtich holder tale. Tilbageblik på historien med stærke ord om bånd, der er knyttet mellem vores lande og folk, veksler med smukke sange og musikalske indslag. Vi fejrer skønheden i det, vi har opnået sammen. Arshavir Kapoudjian trækker i sin tale de helt store linjer tilbage til stærke danske kvinder, som viede hele deres liv til at arbejde blandt armenie-

re: Karen Marie Petersen, Karen Jeppe, Maria Jacobsen. Det er en mere end hundredårig historie, der bliver hentet ind i vores nutid. Så bygger han bro til vores tid. Og til det søndagsskolearbejde, der har vokset sig større gennem de sidste 20 år. Her er der også kvinder, der betyder noget. Både danske og armenske. Søndagsskolelærere og ansatte. Han fortæller om udsendinge fra Dansk Armeniermission. Det er os, han taler om. Jeg tror, vi rødmer lidt forlegent. Der bliver vist billeder fra Søndagsskolearbejdets spæde start. Andre billeder er taget for kort tid siden. Der er smilende børn på mange af dem.

Så nærmer vi os aftenens afslutning. I hvert fald ifølge programmet. Men Arshavir har forberedt en overraskelse. Til anledningen har han fået lavet fire smukke tørklæder. Et til hver af kvinderne i den danske delegation. På hvert tørklæde er der et portræt – af kvinderne fra historien.

Jeg kan mærke en trang til at forklare forskellen på dem og os. Sige højt, at de kvinder er i en helt anden liga end vi er. Men det går ikke. I Armenien må vi modtage den plads, vi får, som en gave. Og det gør vi så – med glæde og taknemmelighed.

FAKTA

Charitable Danish-Armenian Mission (CDAM) er navnet på den armenske organisation, der blev grundlagt i 2004 med henblik på at drive et søndagsskolearbejde i Armenien i samarbejde med Den Armensk Apostoliske Kirke.

Venskab!

Tale ved CDAMs 20-års jubilæum

Af *Biskop Mkrtych*

»Uden venskab berøves jorden sin sol.« Sådan sagde de gamle romere, og dette er mit tema: I dag vil

jeg tale om venskab.

For Apostlen Peter er venskab og broderskab forbundet med, at vi lever vores tro ud. Han siger: Sæt al jeres iver ind på, at I til jeres tro følger dyd, til dyden erkendelse, til erkendelsen selvbeherskelse, til selvbeherskelsen udholdenhed, til udholdenheden gudsfrygt, til gudsfrygten brodersind og til brodersindet kærlighed.

Et dansk ordsprog formulerer venskab sådan her: Gå ikke foran mig. Måske vil jeg ikke følge dig. Gå ikke bagved mig. Måske vil jeg ikke føre an. Gå ved siden af mig og vær blot min ven!

Et armensk ordsprog siger det samme på en anden måde: Hverken slaven eller herskeren har en ven. Venskab elsker lighed.

Eller med mine ord: hvor menneskelige relationer er baseret på tro, frihed og lighed, dér findes

venskab og ægte velvilje. Og sådan har jeg oplevet det 20-årige forhold mellem DAMs søndagsskolebevægelse og Den Armenske Kirke.

Venskabets skjulte side

Ja, at vi har dette dansk-armenske venskab er jo åbenlyst at se. Men det har samtidig også en skjult side. Det er ikke noget, vi går og taler om i det daglige arbejde, - for da har vi jo travlt med at arbejde! Men denne side skal trækkes frem i dag: Det er taknemmelighed! Slet og ret glæde og taknemmelighed. Den findes som lys og varme i vore hjerter. En konstant solstråle overfor dem, som har gjort godt imod os og altid opmuntret os til at bevare vores nationale, kristne identitet og frihed.

Vi har været forbundet i tro og venskab i det store arbejde i mange år. Og det er, hvad vi er fælles om i aften, hvor jeg tror, vi alle sidder med to følelser inden i os. Dels med den glædelige følelse af at være med til at give og dele ud af noget godt. Dels med den lige så glædelige følelse af selv at have modtaget noget godt.

Jeg vil gerne sige tak til alle, der er og har været engageret i Dansk Armeniermission!

Mkrtych blandt præster og biskopper, som beder fadervor

NOTE

Armeniere har let ved at udtale biskoppens navn. Det kan være udfordrende for danskere. Navnet betyder »Døber«. Han fik det, da han blev præst og fik den »Johannes-Døber-opgave« at pege på Jesus Kristus.

Det har **båret frugt**

Tre kvinder, som har spillet en vigtig rolle i CDAMs 20-årige historie, får her ordet for at dele deres indtryk fra jubilæumsfesten den 11. april 2024

Til jubilæumsfesten glædede jeg mig over at se, at det arbejde, der blev påbegyndt i 2004, og som jeg selv var en del af i 12 år, allerede nu har båret masser af frugt. I lignelsen om sædemanden hører vi om kornet, der faldt i den gode jord, at det bar frugt - »tredive, tres og hundrede fold«. Sådan er også de frø, der blev sået i søndagsskolernes allerførste tid, spiret og har båret frugt.

I den vanskelige situation, Armenien lige nu står i, hvor mere end 100.000 armeniere har mistet deres hjemland, og børn lever med faren for en ny krig, er søndagsskolernes opgave fortsat at sprede budskab om tilgivelse, om kærlighed og om evighed. Må vor Herre Jesus Kristus velsigne dette vigtige arbejde også i fremtiden.

Nane Zakaryan, tidligere leder af søndagsskolearbejdet i Armenien

Jubilæumsfesten gav anledning til at se tilbage på, hvor langt vi er kommet, og glæde os over de bånd, vi har knyttet. At se den danske ambassadør i salen gjorde mig virkelig stolt. Det viste, at det, vi gør, betyder noget, ikke kun for os, men også for andre. Da festen sluttede, var der denne følelse af håb og kærlighed i luften.

Vi ved, at vores rejse ikke er forbi. Sammen har vi vist, at uanset udfordringer kan venskab og samarbejde gøre en forskel. Lad os huske venskabets kraft og løftet om en lysere fremtid. Det er ikke kun en historie om samarbejde; Det er en historie om håb for kommende generationer.

Ruzanna Hayrapetyan, projektassistent i CDAM

Jeg vil gerne sige tak til Dansk Armeniermission og til alle ansatte i søndagsskolearbejdet, fordi vi nu i 20 år har kunnet tilbyde kristendomsundervisning i de forskellige bispedømmer i Armenien.

Med inspiration fra danske søndagsskoler har vi lært vores egne børn bibelhistorier og undervist dem i at anvende det, de lærer. I løbet af alle disse år har jeg også selv oplevet personlig vækst gennem forberedelserne af bibelundervisningen. Det er en stor glæde.

I arbejdet med børnene har jeg set, at de er vokset både åndeligt og intellektuelt. Men jeg har også set, at de har udviklet varme venskabelige relationer, og at de viser villighed til at hjælpe hinanden.

Susanna Ter-Hovhannisyán, projektassistent i CDAM

Boganmeldelse

**»Fra Folkedrab til Fuglereden. Maria Jacobsen i Herrens hånd«,
af Kate Royster, Lohses Forlag 2024**

Af *Inger Randrup*

Der hersker ingen tvivl om, at det armenske folkedrab i perioden 1915-1917 var både voldsomt og ufattelig blodigt. De præcise omstændigheder og antal dræbte kender man ikke, men tilbage står, at en katastrofe af næsten ufattelige dimensioner overgik det armenske folk.

Midt i al elendigheden finder vi den danske missionær og sygeplejerske Maria Jacobsen (1882-1960). Hun bliver udsendt allerede i 1907 og arbejder trofast med mission og nødhjælp blandt armeniere frem til sin død som 78-årig. Hun blev mest kendt for sin store indsats som leder af børnehjemmet »Fuglereden« i Libanon, som hun grundlagde i 1925 til glæde for mange hundrede armenske børn.

Når man læser Kate Roysters bog »Fra Folkedrab til Fuglereden«, får man et indtryk af de vanskelige forhold, Maria Jacobsen arbejdede

under livet igennem. Der er aldrig midler nok til at afhjælpe den ufattelige nød - og når midlerne endelig er skaffet til veje, kan hjælpen ikke nå frem på grund af uroligheder og krig. Som læser ærgrer man sig med hende, f.eks. når kassevis af fornødenheder står pakkede og klar på dansk grund under hele Anden Verdenskrig uden af kunne frem til de nødlidende armeniere!

Maria Jacobsen var myreflottig og trods den store arbejdsbyrde skrev hun en omfattende dagbog. Hele tusind sider har man fra hendes hånd og det er bl.a. denne uafrystelige øjenvidneberetning fra folkedrabet, der er Kate Roysters kilde til bogen. Dagbogen blev først udgivet i 1979 og det er muligt, at en tidligere udgivelse kunne have påvirket holdningen til folkedrabet og måske endda fået tyrkerne til at anerkende det.

Sådan gik det ikke, men nu har vi fået en biografi, der gennem Maria Jacobsens livshistorie på fornemste vis formidler dette dystre kapitel i Armeniens historie. Samtidig tegnes et portræt af en ukuelig kvinde, der trods tidens normer og stor modgang kæmpede for »sine armenieres« liv og frelse med imponerende opfindsomhed og udholdenhed. Tak til Kate Royster for en bog, man ikke sådan lige ryster af sig!

Pris: 279,95 kr.

Fakta: 240 sider,
15,5 x 23 cm
Indbundet

Emne: Biografi

Udgiver: Lohse

Udgivelsesdato:
4. april 2024

QR-kode
til bogbestilling

At drive søndagsskolearbejde i Armenien har mange følger. Det primære i vores indsats er forkyndelse og undervisning i Bibelens fortællinger. Men disse fortællinger appellerer ikke kun til børns opfattelse af dem selv som Guds børn. De appellerer også til deres opfattelse af dem selv og hinanden. Derfor ser vi, at bibelundervisning også medvirker til børns dannelse og udvikling. Den medvirker også til børns måde at være sammen med hinanden på. De giver plads til hinanden og har omsorg for hinanden. Foruden dette oplever vi også, at søndagsskolearbejdet betyder et socialt løft for de præstekoner, der er ledere af søndagsskolerne. I det hele taget ændrer det synet på kvinders roller og opgaver i kirken, og kvinder bliver mere og mere inddraget som ligeværdige medarbejdere. Der er et stykke vej endnu i forhold til danske forhold, men efter armenske forhold er man kommet meget langt. Søndagsskolearbejdet er også medvirkende til overvejelser over, hvordan kirken møder og inddrager børn og deres familier i kirkerne. Som det også fremgår af bladet, så bliver det nu i fremtiden en fast del af kirkens aktiviteter at lave søndagsskoler, og det i hele Armenien. Altså ikke længere kun, hvor præsten vil være med til det eller der gives mulighed for det. Det ændrer fundamentalt på kirkens forståelse for børn og kommende generationer. Søndagsskoler handler nok om de mindste mennesker i byen, men følgerne er virkelig store. Og glæden heri, som kan opleves i det ene par barneøjne efter det andet, kan kun appellere til yderligere indsats. Det er fantastisk at se et armensk barn kigge på én, og vi kan sige til hinanden: Vi er begge et Guds barn.

Der er behov for flere gaveindtægter

Vi er i Dansk Armeniermission glade og taknemmelige for at stå i så meningsfuldt og frugtbart et arbejde, som du har kunnet læse om her i bladet. Men for at kunne fortsætte har vi brug for hjælp. Vi tærer gevaldigt på kassebeholdningen, og det kan vi kun gøre i en begrænset tid. Vi er et lille missionsselskab, men vi har en stor sag at gå med i. Vi trænger rigtig meget til en forøgelse af gaveindtægterne.

Oplysninger om, hvordan du **kan give en gave** med bankoverførsel eller MobilePay finder du i boksen til højre. Skan QR-koden her til højre og giv din gave med dankort.

QR-kode
til gaver

Testamentariske gaver

Går du med overvejelser om at betænke Dansk Armeniermission i dit testamente, er det muligt at få vejledning på DAMs sekretariat. Kontakt forretningsfører *Walther Plauborg Hansen*, dam@teologi.dk, tlf. 86 16 63 00.

KOLOFON

Kontor og økonomi

Dansk Armeniermission
Katrinebjergvej 75
8200 Århus N.
tlf. 86 16 63 00
dam@teologi.dk

Konto

Registreringsnummer: 0994
Kontonummer: 9007415

Mobilepay

72105

Bestyrelse

Michael Thomsen (formand)
Ny Harløsevej 11
3320 Skævinge
tlf. 29 37 16 83 · mtho@km.dk

- Ingrid Bjerre (næstformand)
- Mona Krøgh Westh (kasserer)
- Anna-Kathrine Thunbo Pedersen
- Jørgen Sejergaard
- Johannes Birk Christophersen

Medarbejder i Armenien

Arshavir Kapoudjian
akapoudjian@yahoo.com

Arbejde i Libanon

DAM støtter den armenske skole Shamlian Tatikian i Beirut Libanon

Redaktør af bladet

Michael Thomsen
mtho@km.dk

Layout & tryk

Videbæk Bogtrykkeri A:S

Forsidefoto

Gohar med sin søndagsskolegruppe. *Læs artiklen: »Lykke og Tab« på side 3-5*

Årsmøde

6. september 2024

PROGRAM (foreløbigt)

- kl. 17.00** Gudstjeneste.
- kl. 18.00** Middag.
- kl. 19.00** Generalforsamling.
1. Valg af dirigent og sekretær
 2. Bestyrelsens beretning fremlagt v/formanden
 3. Drøftelse og godkendelse af beretningen
 4. Fremlæggelse af det reviderede regnskab
 5. Drøftelse og godkendelse af regnskabet
 6. Indkomne forslag: (skal være formanden i hænde senest 6. juli)
 7. Valg til bestyrelsen (kandidater til bestyrelsen skal meldes til formanden senest 6. juli)
 8. Valg af revisor
 9. Eventuelt
 10. Afslutning af generalforsamling
- kl. 21.15** Afslutning.

STED Skævinge Kirke og præstegård
Ny Harløsevej 9B, 3320 Skævinge.

PRIS & TILMELDING

Middagen koster 150 kr. pr. person – dog maks. 350 kr. pr. familie. *Tilmelding til Mona Westh på mail: mona-westh@hotmail.dk (vær opmærksom på, at det er hotmail.dk) eller på tlf. 30 78 79 61 senest den 15. august.*